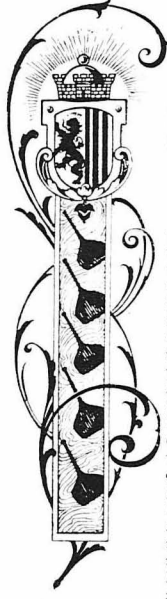

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

ΤΑ ΤΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΛΑΚΛΑΒΑ

Οι Έλληνες και η Μεγάλη Αικατερίνη. Οι καπεταναίοι των ταγμάτων και ο Σπαρτιατικός βίος τους. Ο Μαγιόρος και η γυναίκα του. Οι δεκαξέφι Λόχοι και ο πατέρας τους. Ο Έλληνας αρχηγός και ο Τσάρος Νικόλαος. Κάθεδος του Ήμιση Σιαρμλ από τα βουνά του Μενεραχία Σιαρμλ και Μιχαήλ Λόχο. Ηρωικοί μάχες, τρέπαια κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Α'.

Στήν ιστορία του Ξενητεμένου Έλληνισμού, τα λεγόμενα «Τάγματα του Μπαλακλαβά» αποτελούν ένα περίεργο κεφάλαιο εφέρας και γενναϊότητας. Η ιστορία τους αρχίζει από την εποχή Αικατερίνης της Μεγάλης, η οποία, αφού έσηρωσε τους σλάβους Έλληνες σε εβανάτσια, εβανθηκαίονες κατόπι με τους Τούρκους και άφησε τους δεστυλιωμένους ομαδάς στην εκδοχητή ματιά των Οθωμανών. Ποταμοί αιμάτων ξεθύβησαν τότε στην Πελοπόννησο, και πολλοί αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν την πατρίδα τους για να ζητήσουν άσυλο στην «εμόδοξη» Ρωσία. Έγινε λοιπόν τότε ένα ρεύμα μεταναστεύσεων, προς την Κριμαία ιδίως, όπου έσυγγεντεύθησαν πολλοί από τους άγονιστάς του Μοριά και της Ρούμελης. Στους Έλληνες — μαζί με τους οποίους πήγε τότε στην Κριμαία και ο περιβόητος Αδύπρος Κατσάνης — άρειλιετα, κατά μέγα μέρος, ο θανασιός καταπονητός του Ρωσικού στόλου της Μαύρης Θαλάσσης, ο οποίος πολλές φορές εβανθιάιενε

έναντιόν των Τούρκων.

Από τους Έλληνες αυτούς η Αύτοκρατορία Αικατερίνη εβανθιάισε τα Έλληνικά τάγματα του Μπαλακλαβά, τα οποία συνετέλεσαν κατά πολύ στην τελειωτική καθυστάξει των Τατάρων της Κριμαίας και στην εβανθίση της Ταυοιζής γεροσίνης. Τα τάγματα αυτά ήσαν δώδεκα, είχαν γλίωσε άνδρες τό καθένα, όλοις καπεταναίοις. Ο Διοικητής του τάγματος ονομαζόταν «Μαγιόρος». Η Ρωσική Κυβέρνησις, ξέροντας τις συνήθειες και τον χαρακτήρα των καπεταναίων αυτών, δέν ήθέλησε να τους στενοχωρήσει με άσπιηρό στρατιωτικό κανονισμό. Έδωσε λοιπόν στα τάγματα αυτά τη μορφή άτάκτου στρατού, τους παρεχώρησε πολλά προνόμια, μεγάλες εβανθίσεις δημοσίων κτημάτων και γενναία χρηματικά ποσά για την πρώτη εγκατάστασι τους.

Οι διοικητά των ταγμάτων ανεφέροντο άπ' εβανθίαι στον Ύπουργό των Στρατιωτικών. Ο Μαγιόρος, βοηθούμενος άπό τό γραμματικό του, κατέστρωσε με πολλή κόπο κάθε μήνα την άναφορά του στον Ύπουργό, περιγράφοντας την κατάστασι του σώματος και συχνά ή γυναίκα του, ή Μαγιόρσσα (που έπλεξε σε μία γωνιά την κάλσα της) τόν ρωτούσε: — Τι γράφεις, άντρα μου, εκεί; — Νά; γράφω του Μινίστρον του Πολέμου. — Έ! γράφω του χωρετίσματα κ' από μένα. Και ο Διοικητής τόν άντρείων καπεταναίων εβανθόθετε στην επίσημη έκθεσι του:

«Χαιρετάει την Έξοχήτά σου και ή Μαγιόρσσα». Έτίον εβανθίαι, με χαιρετίσματα της Μαγιόρσσας, βρισκοντα πολλά στα Άρχεια του Ύπουργείου των Στρατιωτικών, στην Πετρούπολι. (Αη!), βρισκοντα μέχρι του 1919, γιατί τόρα δέν ξέρομε τί τί ξαναν οι Μπλοσέβικι). Από τούς Μαγιόρους πολλοί διεκρίθησαν για την άνδρεία τους και τη φρονιμάδα τους, άλλ' ιδίως εβανθίετο ο Μαγιός Μάνθος, ός αποδεικνύεται άπό τό ακόλουθο ανέκδοτο: Ένας διάσημος περιηγητής, Ρώσος, περνώντας από την Κριμαία, έπλεξε και στο Μπαλακλαβά και κατένεσε στο σπίτι ενός των καπεταναίων του τάγματος του Μάνθου. Τό βράδι, ο περιηγητής διηγόντα στον οικοδοσότη του τόν φιλοξενούσε διάφορα περιεργα από τις περιηγήσεις του. Άλλ' ο καπετανός, διακόβοντάς τον ξέφανη, τόν ερώτησε άν γνωρίζει τό Μάνθο. — Όχι, δέν τόν ξέρω, απάντησε ο περιηγητής. — Έ, τότε δέν ξέρεις τίποτα; είπε ο καπετανός. Και τότε ο περιηγητής είπαε ότι ο Μάνθος ήταν ο γέρος εβανθίος — 75 έτων — που θέλησε κατά τόν Κριμαϊκό πόλεμο, να σταματήσει κοντά στο Μπαλακλαβά την προέλασι του Άγγλικού στρατού! Με 800 άντρες του τάγματός του, όλοις Έλληνες, ο Μαγιόρος Μάνθος

εβανθίετη έναντιόν 16 χιλιάδων του Λόχου Ράγκλιαν! Έπρωξένησε σπουδαίες ζημίες στους Άγγλους, έχασε όμως και αυτός άρκετά παλληκάρια του και τέλος, ύστερα από άνση δεκάωρη μάχη, βρέθηκε στην άναγκη να παραδοθή στους εβανθίους του με τούς υπολειπόμενους άντρες του. Αυτό τόν εβανθίεσε πολύ...

Οι Άγγλοι έπλεξαν τό γέρο Μάνθο αιχμάλωτο στην Άγγλία, όπου όμως όλοι τόν εβανθίαναν για την παλληκαριά του, την όποιαν είχαν περιγράφει ή εβανθίμερις της εποχής. Όταν έγινε ή Άγγλορωσική ειρήνη, ο Μαγιός Μάνθος εβανθίσε με τούς άλλους αιχμάλωτους στη Ρωσία, και τόν πρώτον καιρό έμεινε στην Πετρούπολι. Έπει έπλεξε να τόν γνωρίσει ο Ρώσος Έλληνομαθής συγγραφέας Γκονιμάκι, ο οποίος τόν περιγράφει ως εξής:

«Ο Μαγιός Μάνθος ήταν ένας ζωηρός άμορφόγερος, ο όποιος διηγόντα με νεανικό εβανθίονισμό εβανθίετο τόν Κριμαϊκό μαχόν. Όταν τού λέγαμε: — Τους χτυπήσατε καλά τούς Έγγλέζους, Κολόνελο;. — Ναι, παιδί μου, τούς χτυπήσαμε τούς μασαράδες!», απαντούσε κορδώνοντας τό κόλπο σκυφο κορμί του με άρχαία Έλληνική ύπερηφάνια. Μα όταν εβανθίεταμε: — Ναι, με σας πήγαν σκλάβους στη Δόντρα!;, — Ναι, παιδί μου, μάς πήγαν οι αναβανθιαιμένοι, απαντούσε και χαμηλώνε περίλυπος τό κεφάλι, σκύδοντας, περισσότερο άπό τό συνηθισμένο, τό σώμα του.»

Η μεγαλειότη όμως φροσνονόμια των ταγμάτων αυτών του Μπαλακλαβά έπλεξε άναμφιβόλως ο Μαγιός Λόχος. Θα διηγούμε εδού τα εβανθί κατορθώματά του:

Κατά τό 1836 ο Αύτοκράτωρ πωόν των Ρωσικών Νικόλαος κατέβηκε στη Μεσοβιμική Ρωσία για να εβανθίσει τό στρατό του. Στην Κριμαία, μεταξύ άλλων, τόν παρουσιάτησαν και τα Έλληνικά τάγματα του Μπαλακλαβά.

Αφού εβανθίσε εβανθί άπ' αυτά, ο Τσάρος ευχαριστήθηκε τόσο πολύ για τό λαμπρό παράστημα τόν στρατιωτών και τόν αξιωματικών, ώστε εβανθίσε όλοις αυτούς τούς βαθμοφόρους γύρω του και, κατά τό συνηθισμένο, ρώτησε τό όνομα καθενός.

Πρώτον ρώτησε τό Μαγιόρο του τάγματος.

— Λόχος, Μεγαλειότατε, απάντησε εβανθίος.

— Σεις; ρωτάει τό δεύτερο αξιωματικό.

— Λόχος!

— Σεις; ρωτάει τόν τρίτο.

— Λόχος!

Και τρεις ακόμη αξιωματικοί απάντησαν με τό αυτό πάντοτε όνομα: Λόχος.

Ο Τσάρος εβανθίσε τα φρούδια και, γυρίζοντας στό Διοικητή του τάγματος, τόν ερώτα:

— Πώς συμβαίνει να φέρουν όλοι οι ερωτηθέντες αξιωματικοί τό ίδιο όνομα;

— Είνε όλοι παιδιά μου, Μεγαλειότατε, καθώς και αυτοί οι άλλοι τρεις, απάντησε ο γέρο Μαγιός Λόχος δείχνοντας και τρεις άλλους αξιωματικούς.

— Πώς; τού λέει εκκληρκτος ο Αύτοκράτωρ, έχεις έννεα γιούς παλληκαράδες στο τάγμα σου; Σέ συγγιζω, Μαγιό! Μπαρό!...

— Έχω στα διάφορα εκπαδευτήρια και στο σπίτι μου και άλλους έφτά γιούς, για την ύπηρεσία της Μεγαλειότητός σου! απάντησε εβανθίερα εβανθίος.

— Δεκαξέφι γιούς!... Και πόσες γυναίκες πήρες; — Μία, Μεγαλειότατε, και, χάρις τώ Θεώ, την έχω ακόμη.

— Πόσων ετών είσαι; — Έξηνηταοχτώ, Μεγαλειότατε!

— Πόσων ετών ήνε ή γυναίκα σου; — Πενηταεσάρων.

— Και ο τελευταίος γιός σου; — Δέκα ετών.

— Είγνε και σε σένα και στη γυναίκα σου! Έοσις οι Έλληνες είσατε τρομεροί άνθρωποι!... Ποιός είνε ο μεγαλιόττος γιός σου;

— Αύτός εδού, ο λοχαγός Κωνσταντίνος.

Ο Τσάρος εβανθίσε στον τελευταίον αυτών και τού είπε: — Σου δίνω τη θεσι του πατέρα σου! Σε δονομάζω ταγ-

Μαγιόρος

ματάραχ και διοικητή του τάγματος... Σένα δέ, συνταγματάραχ Λέζε, σέ συμβουλεύω ν' άποσπής της ύπαιθρου και νά ήσυχάζεις! Έδούλευες άρχικά και με πολλή επιτυχία μάλιστα τ'α' δίας τας άπόψεις. Σού άποτίωμω ός συντάξι το μισθό σου διάλοισ... Σε συγγνώμη και πάλι και θά σε επισκεφθώ στο σπίτι σου. Θέλω νά ιδώ τη γυναίκα σου και άλλους τούς γιουούς σου.

Και, πρόφασι, την ίδια μέρα ο Αδελφάτωρ Νικόλαος επισκέφθη την οικογένεια του Λέζου, προς μεγάλην χαράν αυτής και όλων των κατεταναίων, που τό έθεώρησαν και δική τους τιμή.

***

"Επειτα από χρόνια, από 1844, ένας από τους γιουούς του Μαριό Λέζου, ο Μιχαήλ Λέζος, ύπαιθρον στον τακτικό στρατό της Ρωσίας, εύρεθή διοικητής λόζου στον Καϊζακο και φροίμαρος μικρού άζυροματος άνομιάζομένου Μιχαηλόφωγοι.

Την έποχή εκείνη κατέβη από τή βουιά του στον κάμπο της Ταστανιά ο φροβός Κιρζάσιος Ίμιάμη Σιαμής, επί κεφαλής δέκα χιλιάδων Ιππέων, Ξξη χιλιάδων πρζών και μιάς καλής ποροβολαγίας.

"Ός την έποχή εκείνη ποτέ δέν είχε βοεθή συγκεντρωμένος τόσος στρατός Κιρζάσιον στο ίδιο σημείο, άλλ' ούτε και ύστερα σέ όλον ζέζιον τον Ξζηροντατή πόλειο.

Σκοπός της έξοστρατείας του Κιρζάσιον Ίμιάμη ήταν νά μη στην Καυκασιά, νά έπαναστατήσουν τους Καυκασιόδους — την πολυαριθμότερα τότε και μαχιμότερα Καυκασιανή φυλή — και νά την ρίξη στα νότα του Ρωσικού στρατού.

"Ο Σιαμής ήταν σενενομιμένος με τή φυλή των Καυκασιόδων. "Αν τό σκεδίο του πετύχανε, όλες ή κατακτημένες χώρες του Καυκάσου θά έσχηκόνατο στο ποδός και οι Ρωσοί θά έγχανον τους καρπούς του τεσσοροναστατεούς φοβερού πολέμου που έγχαναν γι' αυτές. Θά ήσαν άναγκασιόμειο νά έπιληροήσουν νέο πόλεμο γιά νά τις ύποδουλώσουν και πάλι.

"Όταν φανερώθηκε άξαρη στην πεδιάδα ο Σιαμής, όμητικός σαν ζειμαρος, ο Ρωσικός στρατός ήταν διασκορπισμένος σέ διάφορα σημεία της άπέναντης χώρας του Καυκάσου, και δέν κατάφθηκε νά συγκεντρωθή άμέσως σέ σώμα άρματιά ισχυρό...

"Έτσι ο Σιαμής με τους Κιρζάσιους του προχωρούσε άνεμπόδοτος, όποιο βοήζε μικροτά του τό μικρό φροίμο Μιχαηλόφωγοι.

"Η φροναρά του άπετελείτο από 250 Έλληνες και λίγους Ρώσους υπό τό λοχαγό Μιχαήλ Λέζο. "Ο Σιαμής έστρατοπέδευσε εκτός βοής κανονίον από τό φροίμο και παρήγγειλε στο φροίμαρο νά παραδοθή, χωρίς άναβολή, με δην τή φροναρά του.

Στό ακόλουθο φύλλο θά μάθουμε την ώραία άπάντησι του Έλληνος φροναράχου και τά έπακολοθησαντα δραματικά γεγονότα.

Η ΔΟΥΣΑ ΜΙΑΣ ΑΟΙΔΟΥ

ΤΟ ΛΕΥΚΟΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΙ

"Η περιήμη άοιδός Άδελύνα Πάτι είχε ένα πολύ φροτότομο λείωμα. Τό λείωμα αυτό ήταν άπλοτάτα μια πολυτελέστατη βεντάμια, που άπετελείτο από χρυσοέντερα φύλλα, έπάνου στό όποία είχαν γράψει άπερφόσις οι διασημότεροι άνδρες της έποχής.

"Ο Τούρκος π. γ. της Ρωσίας είχε σμειοσει τα Ξήξις: "Τιποτε δέν φέρει στην καρδιά τόση γαλήνη, όση τό τραγούδι σας".

"Ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας Γουλιέλμος: "Είσαι τό άηδόνι των οίωνων".

"Η βασίλισσα της Ισπανίας: "Κολακέυομαι νά έχω μια όηγή μου σαν κι' εσύνα".

"Η βασίλισσα της Άγγλίας Βικτωρία: "Αν ο βασιλεύς Αθή, στο όμωνομο δράμα του Σαίξπηρ, σοβαρολογεί λέγοντας ότι ή ώραία φωνή είχε θησαυρός γιά τή γυναίκα, έοεις, αγαπητή μου Άδελύνα, ίλατε χωρίς άλλο ή πλουσιότερα των γυναικών".

"Ο Θέροςος, τέλος, πρδρόφος τότε της Γαλλικής Δημοκρατίας, Ξγραψε τα Ξήξις: "Βασίλισσα του άματος, άφρσί με νά σού σφίξω τό χέρι!".

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΗΣ...

(Του Δανού HOSE)

Την ήμερα που θά γίνης άλλονόμο γυναίκα σου, σαν μεγάλη πανηγύρι χαροπά θά τη χροιάσου, θά χροιάσις τό ποτήρι ως έπάνου με χροσί και μ' εύχες γιά την ήγεία σου ως τον πάτο θά τ' άδειάσω.

Θά τό πιώ εις την ήγεία σου, στην ήγεία του και θά είπω:

"Στό καινοόμοιο σπίτι πάντα εύτυχία και γαλήνη!". Θάν ή μέρα αυτή ήν μένα πανηγύρι χαροπά, θάν κα' ή δύστηνη καρδιά μου δάκρυα πιωρά θά γίνη.

Βαρύα λύπη θά νά νοιώσω άν σε ιδώ μ' άλλον ηκούτ ή ζοής ν' άκόλουθησης τό ταξίδι εύτυχίμειο, μα βαρύτερη όταν Ξξέρω ή αγάλη μου πως ζή Ξρημη ο' αυτόν τον κόσμο και μονάχη σάν έμένα.

ΑΝΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΣΞΙΔΕΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Οί λέγειοι άλληλολογεισγραφουμένοι. "Ο Καρκαβίτσας γιά τον Κακλαράνε. Δουλεία, νευρικήτης, καλαίσθησία. "Ο Δάσιος γιά τον Γαβρηηλίδη. Πρώτες ο' έλα, πρωτέυτες ο' έλα, ελόμπιες, φιλόγελως, πελυτζαξείδευτης. "Ο Λάσκαρης γιά τον Δακιδέρρη. Γιάννης με τά έλα του. Από τί Ξύλε έγινε. "Η ήλικία του. Και ή σεμέντης του... κ.τ.λ.

Άμμοσιόμειο παραζάτο μια σειρά συντόμων μεν άλλα χαροπύμειον σίτσον τον λόγιον μας. Τά σίτσια αυτά, γραφέντα άλλοτε από γνωστους επίσης λόγιους, είναι επιτυχίστατα.

Και, πρώτα-πρώτα, νά πος σιτάσει ο άλλονόμοιο διηγηματογράφος Άνδρέας Καρκαβίτσας τον άλλοτε διευθυντή του «Άστερος» κ. Δ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΝ, πρδευθυντή τώρα στο Λονδίνο:

«Ντίγγ, ντίγγ, ντίγγ...»

Είπε στα νεύρα του, Έπείρασαν τά μεσάνυχτα και άκόμη νά τοΰ φέρουν διορθώσεις — όχι τό άθροον του, άλλ' όλοζήλιον του «Άστερος», και αυτόν των ζωνικωνών άκόμη, διά νά τάς έπιθεωρήση, νά διορθώση, νά σβύση, ν' άλλώξη.

Και τό δυό του τό χέμα τό έχει χαροφώσι εις τό δεξιά και άριστερά του γραφίον ήλεκτριζα κομπιά και κτυπά, κτυπά και μοιρομυρίζει σνάμια: —Μά τί κατόστασι! Τι κατόστασι!

Διορθώνει, γράφει, κτυπά τά κοινούμια, σίξει τά γυαλιά του, ανάζητι τά άιώνιος γαρόμια χαριτά του και άπάντα ταποχρούς διά μοισυλλάθων εις τάς διαφόρους έρωτησεις: τί δεκάδος των καλοθελιτών, οι όποιοι μέρη της δεύτερης πρδώνης πλημυρούν τό γραφίον του.

***

Τον λόγον έχει τώρα ο άλλοτε δημοσιογράφος κ. Σπ. Δάσιος, νομάρχης Άττιχοσθιστίας πρδ έτον. Νά τί γράφει ο κ. Δάσιος γιά τον διευθυντή της «Αυροπόλειος» ΒΑΣΙΣΤΟΝ ΓΑΒΡΗΗΛΙΔΗΝ:

«Ο νεότερος — δούτι δέν έχει μίαν ζευγή τοίχη — άλλα και ο μάλλον ήλιαιόμειος δημοσιογράφος μετά τον κ. Κανελλίδην, διού έχει τά χρόνια του.

"Ο άγαπητότερος άλλα και ο πλέον μισθητός διά τό θάρρος της γνώμης του, ή πρώτη δημοσιογραφική πένη της Έλλάδος, ο πρδοτιμότερος των Έλλήνων, ο πρδοσιότερος ταξείδευσας, ο πρδοσιότερος μελετήσας, ο πρδοσιότερος γράφας, ο τά πρδοσιότερος ύποστάς, ο πρώτος εις δία, ο τά πάντα άποκτησας, άπο της φημίης μέχρι της μεγαλειότης κυκλοφορίας, εις ή γραμμησιμικτώτερα ζωνικονία ίσως φροισομεία της άναγεννηθείσης Έλλάδος.

Τον χαρομυρίζει τό Ξήξις:

—Κίριε διευθυντά, του λέγει κάποιος συντάκτης.

Τά μάθατε;... Έπείρασαν τό πιστήριον!... —Χά! χά! χά!... γέλο ο Γαβρηηλίδη, διού τό βίον του τάς πρδοσιείας μόνον με σοκαριστικός γέλοτας ύποδέχεται πάντοτε. Και νικά και έπιζωρατεί πάντοτε.

Πήγε και στην Ξαυιδέρρη και στην Άερισήνη, άλλ' έστενοζορήθη εις Άερισήνη διατρώθον, διού δέν έγεννήθη Άερισήκος νά Ξεπτελίση τους Γιάννηδες δημοσιογράφους.

Ταξείδευει μόνον τους άπό μήνας του έτους και σήρι του δώδεκα, όχι δι' άλλον λόγον, άλλα διού ή νομισματική διαφορά και τά πρδοσιόμειο όρια της Έλληνικής δημοσιογραφίας έχουν αντίθετον γνώμη.

Και, όταν έπιστρέφη, μετά Ξξάμιονον άποσιείας, τό μόνον τό όποιον δέν δύναται νά έννοήση είναι ή άδεια την όποιαν του Ξητιον οι συντάκται του διά ν' αναπαύωνται και αυτοί.

***

Και τώρα ο δευταριός συγγραφέας κ. Νικ. Αάσκαρης γιά τον λόγον κ. Ι. ΔΑΜΒΕΡΤΙΝ (I. M. A.), άλλοτε διευθυντή του περιοδικού «Έβδομάς»:

«Είπε πρδτιόν νά σας είπωμε ότι λέγεται Γιάννης. Τό λέει μόνον εις ένα ποιήμα του που έχει γράψει εις τό λείωμα της κ. Σουρή:

Μορία λέν την Παναριά, Μαρία λέν και σένα, και Γιάννη λέν τον Πρδδρόμον και Γιάννη λέν και μένα.

Τώρα, καθό Γιάννης, από ποιο Ξύλο είναι κομύμειος δέν Ξξομιμε, άλλα βεβαίως από τό Ξύλο της Γνώσιος δέν εινε βγαλίμειος. Διού γν ω σι δέν έχει καθόλον, έχει όμως καλυμπίομια, τά όποια σας λέγει όλος ο μ διατρώς.

Πόσας ήμέρας έχει ή Έβδομάς τό Ξξέρι με τό νι και με τό σίγμα, διού εξηρημάτιος διευθυντής αυτής.

Την ήμεραν τον δέν την Ξξέρι κανεις, διού τοΰ έχουν ήμέρις πολλές έβδομάδες... οι συνδρομητά του!

Εις τό Ξημερολόγιον του... Ποδογύριον δέν έχει γράψει ποτέ.

Στό προσεχές θά δημοσιεύομειο μερικά άκόμη σίτσια.

Ο Βλάσιος Γαβρηηλίδης (Σκίτσου του Δ. Γαλήνη)

